

Zpravodaj Vám přinášíme díky
<http://www.point4me.com/>

PŘED 165 LETY SE NARODIL T. G. MASARYK

point4me.cz

tisk online snadno a rychle

Nejdůležitější body:

- TGM LÁNY
- POMNÍKY MRTVÝCH
- RODINA MIKULOVÝCH

Členové Československé obce legionářské a Českého svazu bojovníků Kladno si tak jako každým rokem připomněli narození našeho prvního prezidenta. Letos 7. března uplynulo již 165 let od jeho narození. Z Kladna byl do Lán vypraven zcela zaplněný autobus. Nejprve jsme uctili jeho památku na místním hřbitově. Pietního aktu se zúčastnily i delegace dalších organizací. Na hřbitově jsme se setkali s místopředsedkyní Senátu PČR paní Miluší Horskou, armádním generálem Petrem Pavlem, nechyběly sokolské a skautské organizace ani váleční veteráni. Z válečných veteránů do Lán přijeli brigádní generál Miroslav Masopust, plukovník Václav Příbyl, plukovník Antonín Štícha, npor.

Jiří Pospíšil a poručice Věra Holubová. Pietní akt byl důstojný, položení květin a věnců bylo provázeno zpěvem oblíbených písní T. G. Masaryka a po večerce byla zazpívána česká hymna. Za ČsOL a ČSBS Kladno věnec položila delegace ve složení Eva Armeanová, Petr Hroník a Miroslava Boumová. Po skončení pietního aktu jsme navštívili místní muzeum, někteří naši členové ochutnali oblíbená jídla T. G. Masaryka – halušky s brynzou či zelím, ovocné švestkové knedlíky nebo cukroví a kávu. Pro lepší náladu vyhrávala kapela Geront Shadows Revival.

Potom jsme si prohlédli lánský park a kostel. Počasí nám tentokrát přálo, takže jsme si mohli vychutnat

Uvnitř tohoto vydání:

T.G.M. - LÁNY	2-3
LEGIONÁŘSKÉ UNIFORMY	4-5
POMNÍKY MRTVÝCH	6-7
RODINA MIKULOVÝCH	8-9
BLAHOPŘEJEME DO SLANÉHO	10
NÁVŠTĚVA VE SLANÉM	11
KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA	12

DEN S T.G.M. - LÁNY

Foto: Br. Jiří Pospíšil, válečný veterán a náčelník generálního štábu, generálporučík Petr Pavel.

165. VÝROČÍ
NAROZENÍ
T. G. MASARYKA
PIETNÍ
VZPOMÍNKA
V MUZEU T.G.M.
LÁNY

Foto: Br. Jan Telvák, čs. politický vězeň z let 1939-1945 s družkou.

jarní zámeckou přírodu zalitou sluncem. Hladina rybníka se stříbrně leskla, kachny rozvážně plavaly po hladině. Seděli jsme na lavičce a nasávali zámeckou náladu, představovali jsme si pana prezidenta Masaryka jak se projíždí na koni a když jede okolo nás usměje se a zamává. Lánský park si nás zcela podmanil. A nikdo se vůbec nedivil, že si Masaryk Lány tak

zamiloval. Pan prezident navštívil Lány poprvé 1. května 1920 a hned si je velmi oblíbil. Od roku 1921 pak na Lánech trávil mnohem více času než na Pražském hradě (tam pobýval dva až tři dny v týdnu). Veškerou státnickou činnost včetně audiencí vykonával převážně v Lánech. Dá se říci, že Lány si oblíbila celá Masarykova rodina. Po své abdikaci Masaryk obdržel zámek v Lánech k doživotnímu užívání.

Po příjemné procházce lánským parkem jsme se ještě vrátili do muzea. Od 13. hodin byla zahájena vernisáž výstavy tematicky zaměřená na salonní kupé, kterým T. G. Masaryk jezdil. Naštěstí tento vagon nebyl zničen, takže je možné si ho prohlédnout (muzeum v Lužné u Rakovníka).

Prostory muzejní kavárny jsou tradičním místem setkání návštěvníků z různých míst. Letos jsme byli svědkem jednoho zajímavého setkání a sice armádního generála Petra Pavla s válečným veteránem Jiřím Pospíšilem, který je pravidelným návštěvníkem nejen v Lánech, ale setkáváme se s ním i v Lidicích či na Vítkově. Bratr Pospíšil nám předal několik letáků s fotografií T. G. Masaryka a jeho myšlenkami a panu generálovi navíc řekl: „Když republika bude potřebovat, ať mi vykopou někde jámu a já si za ten kulomet sednu.“ Ze společné fotografie s panem generálem měl ohromnou radost, příští měsíc oslaví narozeniny a řekl, že to pro něj je ten nejlepší dárek.

ZÚČASTNILI JSME SE...

Foto: Památku na T.G.M. uctili jednatelka OV Kladno, předseda ZO Kladno a předsedkyně ČsOL Kladno.

Foto: V dobové uniformě jsme mohli vidět také člena ZO Kladno, br. Jiřího Hodka.

Ještě několik slov o historii lánského muzea. Myšlenka zřídit muzeum vznikla u lánských občanů krátce po smrti T. G. Masaryka. Konkrétnější podobu mohla získat až po roce 1989. Muzeum se postupně budovalo a slavnostně bylo otevřeno 7. března 2003. V současnosti muzeum nabízí expozice mapující jak osobnost T. G. Masaryka a jeho rodinu, tak i období, ve kterém žil. V prvním patře jsou vystaveny osobní předměty T. G. M. i členů jeho rodiny. Významná část expozice je věnována období 1. světové války, především československým legiím a vzniku Československé republiky. Druhé patro prezentuje období první republiky, léta 1918 – 1938.

O naší účasti jsme napsali do návštěvní knihy. Do Lán zase rádi přijedeme. Lány jsou také naše srdeční záležitost. Celkem se do Lán přišlo poklonit památce T. G. Masaryka 60 našich členů a rodinných příslušníků. Nejmladší účastnice byla dvouletá Stelinka, dcera bratra Pavla Dubna.

T. G. Masaryk - jméno po dlouhá desetiletí zatlačované v naší zemi až na okraj národního zapomení. Dnes opět vystává před naší společností jako symbol vysokých mravních principů a hodnot. ČsOL a ČSBS Kladno naplňují odkaz myšlenek našeho prvního prezidenta a zakladatele Československého státu.

Text: E. Armeanová

LEGIONÁŘSKÉ UNIFORMY V UNHOŠTI

foto nahoře a vpravo: vojenské legionářské uniformy se těšily zájmu návštěvníků

V boji za samostatný československý stát, v politickém programu československého exilu, vedeného T. G. Masarykem, M. R. Štefánikem a E. Benešem, hrála klíčovou roli myšlenka, že předpokladem mezinárodního uznání práva Čechů a Slováků na vlastní stát je přímá účast našich vojáků ve válce. Naplnění této podmínky záleželo na svobodném rozhodnutí Čechů a Slováků, zahraničních krajanů a válečných zajatců. První československé vojenské jednotky na straně Dohody vznikly z iniciativy krajanských organizací brzy po vypuknutí války.

Československá obec legionářská v rámci projektu Legie 100 připravila několik putovních výstav. Tyto výstavy přibližují naše legionáře, kteří bojovali na ruské, francouzské, italské i

srbské frontě. Naši krajané sloužili také v anglické armádě a přes 40 000 tisíc jich bylo i v řadách americké armády. V rámci dohodových armád se tak bojů 1. světové války v dohodových uniformách účastnilo na 140 000 československých dobrovolníků. Československá armáda se zrodila dříve než československý stát a existence čs. legií byla nejpádňším argumentem

roce 2014 jsme si připomínali 100. výročí jejich vzniku. Vyslovila přání, aby výstava byla impulsem k tomu, aby se zdokumentovala historie československých legií a 1. světové války na Unhošťsku. Uvítala, že některé materiály již občané do muzea přinesli, mají zájem doplnit muzejní sbírky a využít je zejména pro školní mládež. Vernisáže se zúčastnilo asi 50 osob,

pro mezinárodně politické uznání práva Čechů a Slováků na samostatnost.

Dne 5. března 2015 se konala v Unhošti v Melicharově vlastivědném muzeu vernisáž výstavy s názvem Stejnokroje a výstroj československých legionářů. Výstavu zahájila Milena Štěpánová, asistentka ředitele muzea. V úvodu informovala o historii vzniku československých legií, v

mezi nimi členové ČsOL Kladno, nechyběli členové ČsOL, kteří žijí v Unhošti Jaroslav Bárta s manželkou a Zdeňka Kroužilová. Z Hostivice přijel historik Petr Hofman z Ústavu pro soudobé dějiny Akademie věd ČR, který se dlouhodobě věnuje mapování historie československých legionářů. Momentálně připravil další publikaci, která je věnována legionářům bojujícím na ruské frontě. Z kladenských

LEGIONÁŘSKÉ UNIFORMY V UNHOŠTI

občanů si výstavu přišla prohlédnout např. akademická malířka Renáta Kaiserová s rodinnými příslušníky. Všechny přítomné výstava velmi zaujala. Paní Milena Štěpánová nám ukázala celou řadu dokumentů o svém předkovi Josefu Haškovcovi, který bojoval v ruských legiích. Dne 19. 3. uplyne 136 let od jeho narození. Upoutala nás fotografie z japonského Kóbe, která pochází z období návratu našich legionářů do vlasti.

Legionáři přispěli významnou měrou k vytvoření republiky. Neváhali za svou vlast položit i život. Jejich odkaz přetrvává i do dnešních dní. Je naší povinností na tuto skutečnost stále upozorňovat. V těchto dnech si připomínáme 165. výročí narození T. G. Masaryka. Stále platí jeho moudrá slova, která pronesl při svém

návratu do vlasti v listopadu 1918. Řekl: "Bez Sokola by nebylo legií, bez legií by nebylo Československa!"

Výstavu v Unhošti potrvá do 25. dubna 2015, vstupné je zdarma. Československá obec legionářská Kladno plánuje v letošním roce výstavu s legionářskou tematikou v měsíci říjnu, výstava bude prezentována v Památníku Lidice.

Text: E. Armeanová, foto S. Pítr

- osobní archiv Mileny Štěpánové - ruský legionář Josef Haškovec na fotografii horní řada třetí zleva
- osobní archiv Mileny Štěpánové - legionářská legitimace Josefa Haškovce

foto dole: br. Bárta a ses. Armeanová

osobní archiv Mileny Štěpánové - naši legionáři v japonském Kóbe při návratu do vlasti (rok 1920)

POMNÍKY MRTVÝCH

Foto:

Vstup do KT Buchenwald.

Kdysi, ale je to už hodně dávno, někdy v osmdesátých letech, jsem často jezdil do Eisenachu. Byly to převážně cesty služební, ale později jsem i během své dovolené poznával krásy Durynska. Dnes jedeme kamkoli do ciziny volně. Tehdy byla každá cesta, i mezi socialistickými státy, administrativně obtížnější. To platilo zejména pro cesty služební.

Já jezdil do Eisenachu přes Chomutov. Vždy jsem byl zvědavý, jestli na konci Chomutova bude ještě stát velká tabule Karl-M-Stadt (dnešní Chemnitz, česky

Saská Kamenice - třetí největší město v německé spolkové zemi Sasko, pozn. red.). Stála a až do opětovného přejmenování v roce 1990 vydržela. Jen pár set metrů za hraničním přechodem do NDR na Hoře svatého Šebestiána byla (a jistě ještě je) na kraji silnice šipka ukazující, že nedaleko v lese je památník na jeden z pochodů smrti. Těch památníků je v Německu mnoho. Jednou, to jsem jel zrovna sám, jsem zastavil, škodovku nechal na malém parkovišti a zvědavý šel podél železniční tratě do lesa.

Dost daleko jsem našel velký hrob, pietně osazený lesními květinami. A nápis říká, že tu procházel transport 800 heftlinků (heftlink - hovorový výraz pro vězně německého koncentračního tábora). Protože se na další cestě transportu objevila nějaká obtíž, zastavili a všechny vězně na tom místě v lese postříleli.

Po silnici a o pár set metrů dál, tentokrát po pravé straně je další tabule sdělující, že o něco dále od silnice je další hromadný hrob a dále ještě další.

Snad proto, aby lidé v Protektorátu neviděli ty zubožené lidské trosky, hnali je pěšky z jednoho lágru do druhého, trasy pochodů vedly většinou mimo území Protektorátu.

V dubnu 1945, jen několik málo dnů před koncem 2. světové války byl vypraven ze Saského Reitzenhaimu transport smrti politických vězňů, který pokračoval po silnici přes Horu svatého Šebestiána směrem k Chomutovu a dále do vnitrozemí. K tomu, aby byli cestou někteří z nich zastřeleni, stačilo jakékoliv vybočení z řady, vykonání potřeby, nebo shýbnutí k obuvi. Také ti, kteří klesli vysílením, byli na místě zastřeleni. Dopro-

Z DOŠLÉ POŠTY...

vázející příslušníci SS v některých případech ještě zohavili obličejové svých obětí k nepoznání. V takovém stavu byly oběti později sbírány a pohřbívány ve společných hrobech. Jen namátkou můžeme zmínit příběh z Údlic přes které prošel transport smrti „Příběh je o Polákovi, kterého viděli malé děti, hrající si poblíž. Ukazoval jim z dálky, jestli nemají něco k jídlu. Už nemohl hladu déle vydržet a sehnul se pro trávu. V tom se přihlítil příslušník SS, napíchl ho na bodák své pušky, připíchl ho k zemi, vystřelil a usmrtil. Taková byla krutost příslušníků SS. Vězni z tohoto pochodu smrti byli určeni k likvidaci. Z celého pochodu přežilo pět Čechů. Tento příběh převyprávěl pan Vlastimil Vinduška, který jej vyslechl od své maminky. (Příběh zaznamenal pan Miroslav Ferraj a uveřejnil v Údlicko - Přečapelském zpravodaji 04/2011)

Já ale na zmíněných cestách jel dále do Karl-Marx-Stadtu, projel městem a najel na předválečnou dálnici směrem na západ. Míjím města Gera, Jena, Weimar. Kolik historie a kultury je spojeno zejména s posledním názvem. Johan Sebastian Bach, Johan Wolfgang Go-

ethe, Friedrich Schiller, Franz List, jména velikánů nejen německé kultury. Památníky, sousoší i muzejní exponáty vnášejí do duše návštěvníků pozoruhodný klid, vyrovnanost. Po prohlídce jsem šel dál. Severně od Weimaru, tohoto centra pohody a kultury vystupuje z roviny kopec Etersberg. Býval z něj utěšený pohled na město kultury.

Právě na tomto místě vybudovali nacisté již v roce 1937 koncentrační tábor Buchenwald. Je z velké části zachován a pro výstrahu udržován. Je zachován typický vstupní objekt i s nápisem Arbeit macht frei. Zachována jsou i některá místa, při jejichž návštěvě přebíhá pamětníkům mráz po těle. Každý nový vězeň byl zaevidován, popsán, zvážen i změřen. Pro měření výšky sloužil známý dřevěný přístroj postavený u zdi. Na vrchol hlavy se spustil drážkou vedený dřevěný horní doraz. V pečlivě vyměřené vzdálenosti pod dosedací plochou byl sotva viditelný kruhový otvor. Z druhé strany do něj mohla být zasunuta hlaveň pistole. Zařízení doplňoval vodovodní kohout. Opodál jsou zachovány pece na spalování zavražděných a umučených.

Někteří vězňové v lepší kondici byli používáni na kompletaci některých dílů vojenských zbraní. Vzdor německé důkladnosti dařilo se něco z výroby uschovat. V dubnu 1945 vězňové povstali.

U tábora stojí veliký, opravdu veliký památník. Reliefy připomínají právě zmíněný odboj a utrpení desítek tisíc vězňů. Vidět jsou i obrovské masové hroby, v kterých byly zahrabány tisíce zavražděných.

Tragickou minulost připomíná velký památník. Padesátimetrová zvonice i takzvaná Cesta národů, kde každá z vězněných národností má svůj kamenný blok i s hořákem. Já jsem našel i blok s nápisem Československo. Bylo u něj několik povadlých kytic. Nezapomenulo se.

Dolů do města jsem se vracel s pohnutím v duši. Vlevo v lese jsem uviděl veliká, opravdu veliká kasárna sovětské armády. Vozidla, tanky i bojové helikoptéry. Viděl jsem je tam rád.

Text: J. Bárta a P. Hroník

... POPRAVENÁ RODINA MIKULŮ Z Kladna - KRNČÍ

Jistě si vzpomínáte na sérii článků o osudech popravených vlastenců z Kladna – Krnčí, které jsme otiskli ve Zpravodaji v druhé polovině roku 2014. Poslední článek byl věnovaný Marii Heřmanské, po které zůstali dva sirotci. Nové okolnosti mě však znovu donutily příběh popravených otevřít. Vraťme se k rodině Mikulů. Kontaktovala nás paní

Iva Landová z Děčína – Křešic, jejíž babička byla Terezie Rosenkrancová – dcera popravených manželů Mikulových. Terezie se narodila dne 3. května 1900 v Brozanech nad Ohří. Vdala se v roce 1921 za Václava Rosenkrance, se kterým vychovala dvě děti – chlapce a dívku jménem Jaroslava (ročník 1921) - maminka paní Landové, se kterou jsme měli možnost popovídat v přítomnosti jejího manžela dne 6. března 2015 v jejich krásném domě na okraji Děčína. S radostí jsme přivítali, že paní Landová si pamatuje vyprávění své babičky a maminky, které sice nerady vzpomínaly na tragické okamžiky vlastní rodiny za druhé světové války, ale nakonec přeci byla seznámena se smrtí svých blízkých a následném osudu rodiny za války. Manželé Mikulovy a s nimi jejich dcera a syn byli popraveni dne 1.

června 1942 v Kladně – Krnčí údajně za ukrývání odbojářů (prozatím jsme pracovali s informací, že zřejmě Mikulovy ve své brozanské cihelně uchovávali komunistické odbojové spojky z Kladenska). Příběh Terezie Rosenkrancové však opět příběhu dává jiný rozměr a nyní je na nás historičích, abychom pátrali dál a k 70. výročí konce války se pokusili objasnit co nejbližší okolnosti zatčení a vraždy vlastenců v Krnčí.

Terezie, roz. Mikulová žila v nájmu se svou rodinou na zámku v Brozanech. Po tragických událostech, kdy v jeden okamžik přišla o své rodiče, sestru a bratra, byla oslovena příslušníkem SS, aby se přestěhovala i s rodinou na cihelnu svých rodičů a zde spravovala hospodářství s tím, že příslušník SS si bude jednou týdně chodit pro některé suroviny a

Foto: Terezie a Václav Rosenkrancovi se svými vnoučaty - Iva Landová a její bratr.

IVANA LANDOVÁ PRAVNUČKA MANŽELŮ MIKULOVÝCH

potravin (například vejce apod.). Terezie se rozhodla v době každodenního nebezpečí ztráty života svého i svých blízkých přijmout tuto nabídku, byť nebylo její rozhodnutí přijato ostatními členy rodiny vždy kladně (ostatní sestry již byly provdané a žily mimo Brozany). O odbojové činnosti svých rodičů neměla Terezie žádné informace, spíše se domnívala, že jejich zatčení mohlo souviset s udáním někým z brozanských občanů, kteří mohli majetek rodině Mikulů závidět. I paní Landová se vzhledem k jejich stáří a zdravotnímu stavu spíše přiklání k tomu, že došlo mnoha uplynulými lety od 2. světové války spíše k dezinterpretaci celého příběhu. V cihelně totiž opravdu ukrývání lidé byli a to dva sovětští vojáci, avšak až za doby pobytu dcery popravených Mikulových, Terezie, která vzpomínala například na situaci, kdy do cihelny přišel pro vajíčka příslušník SS a sovětský voják se nahříval u kamen s bolestí zubu. Pamatovala, jak se bála, aby nic nebylo vyzrazeno, naštěstí Němci stačilo vysvětlení, že se jedná o nemocného kočího. Po skončení 2. světové války došlo k exhumaci těl poprave-

ných Mikulových v Krnčí a těla byla převezena rodinou do rodných Brozan, kde byla pohřbena. Rodina Terezie a rodina její dcery Jaroslavy (i s malou Ivou Landovou) se přestěhovala do Děčína, kde byly uvolněny některé domy po odsunutých Němcích, navíc zde již před válkou působil u policie otec paní Landové (a později i její budoucí manžel).

Děkujeme za vyprávění manželům Landovým a to nejenom za vzpomínky na prarodiče a jejich osudy, ale také za přiblížení každodenního života v pohraničí, zážitky s pořádáním rekreací ROH a také za příběhy z několikaletého působení manžela paní Landové na pasové kontrole. Odcházeli jsme obohaceni a zároveň velmi potěšeni z Vašeho přátelského přijetí.

Těším se na viděnou s manželi Landovými a dalšími jejich příbuznými dne 1. 6. 2015 u příležitosti smutného výročí popravy českých vlastenců v Kladně – Krnčí.

Text: G. Havlůjová

Foto nahoře: Manželé Landovi na svatební fotografii a dnes. Foto vlevo dole: Na fotografii starí manželé Mikulovy a v pozadí dcera Blažena - všichni tři popraveni. Vpravo maminka paní Landové, Jaroslava v brozanské cihelně. Foto dole: Pohřeb po exhumaci těl Mikulových z hromadného hrobu v Krnčí v rodných Brozanech v červnu 1945.

LIBUŠE KARLÍKOVÁ OSLAVILA 80. NAROZENINY

skutečností, že již byl vězněn v té době jeho otec). Sestra Karlíková se seznámila se svým manželem v podniku ČKD ve Slaném, kde oba dva pracovali a v roce 1955 se vzali. Sestra Libuše pracovala v podniku, který v době své největší slávy měl i 3000 zaměstnanců, jako mzdová účetní. Sestra Karlíková má ráda procházky do přírody, sběr hub, ale také hru na varhany, kterou těšila ještě nedávno například slánské věřící.

Přejeme Ti, milá sestro, abys byla ještě dlouho zdravá, šťastná, spokojená a obklopena lidmi, které máš ráda. Zároveň Ti děkujeme za poskytnuté archivní dokumenty – zejména dopisy z KT Mauthausen od vězněného otce br. Karlíka a mnohé další vzácnosti.

Text: Gabriela Havlůjová

Skromná a milá sestra Karlíková se na fotografii krásně usmívá a hledí do své kuchyně, kde se na okně vyhřívají její kočičí přátelé. Dne 9. března 2015 jsme se sestrou Klapalovou a bratrem Ševčíkem navštívili naši slánskou členku u ní v domě, abychom jí poblahopřáli a zároveň popovídali nejenom o jejím životě, ale zavzpomínali i na br. Karlíka. Ten vstoupil do ČSBS ihned po 2. světové válce a ke konci své-

ho života zastával funkci hospodáře ZO ČSBS Slaný. Otec br. Karlíka byl za války zatčen v Lounech a následně vězněn a zavražděn v KT Mauthausen. Manžel sestry Karlíkové byl zadržen při studiu na obchodní škole ve Slaném a vězněn 4 měsíce v Terezíně (na škole byl nalezen protinacistický leták a z každé třídy byl některý ze studentů exemplárně potrestán – br. Karlík byl zřejmě vybrán v souvislosti se

NÁVŠTĚVA U MARINA CAVICCHIOLI

Jako nový předseda ZO ČSBS Slaný jsem si řekl, že by bylo záhodno blíže poznat všechny členy naší organizace. Náma-ha to rozhodně není velká, jelikož naše organizace zatím čítá jen osm členů.

Než se mi podařilo uspořádat pracovní záležitosti a vyšetřit volný čas na návštěvu, uplynulo celkem hodně času. První ze svých „obětí“ jsem si vyhlédl pana Marina Cavicchioliho. Jeden rychlý telefonát, příjemná domluva, a už jsem ještě týž den uháněl směrem na Slaný. Cesta ubíhala rychle a já se nemohl dočkat prvního kontaktu s proslulým italským partyzánem. I když mi pan Marino cestu vysvětlil, napoprvé jsem netrefil. Teprve až po třetím a čtvrtém přejezdu okolo jeho sídla jsem si dovolil mu znovu zavolat na upřesnění a konečně jsem zaparkoval. Přišel

mi naproti k vjezdu do velké zahrady, která se rozpíná kolem celého jeho domu. Veliký a prostorný dům vzniklý z polorozvaliny, jak mi sám vysvětlil, který vystavěl svépomocí i se svým synem. Po uvedení do domu a komentované prohlídce hlavních místností jsme se posadili v kuchyni u krásných kamen. Teplo z nich sálalo a na ohnivzdorných skleněných výplních kamen byla vidět hra plamínků. Mluvili jsme skoro dvě hodiny. Probrali jsme jeho partyzánskou minulost, místa, na kterých působil a akcí, kterých se zúčastnil. Pomalu jsme se dostali k jeho odchodu do Československa, ztrátě italského občanství a jeho svatby. Velice poutavě Marino vyprávěl i o svých pracovních zkušenostech, pracovních pozicích a vzpomínkách na práci v lese, ve strojírně i ve staré Poldovce. Úmyslně zde nezabíhám do detailů. Zejména proto, že o Marinovi bylo již několikrát napsáno do různých deníků, a jednak proto, že každý kdo by se něco chtěl dozvědět, ať se zeptá přímo jeho. Mezi řečí prozradil význam svého neobvyklého příjmení. Doslovný překlad dokáže vykouzlit úsměv na rtech. Kromě jiného jsem byl nejví-

ce udiven jeho zájmem o současnou situaci v Itálii. I když „papírově“ se z Marina stal Čech jako poleno, srdcem zůstal Italem. A tak si myslím, že to má být. Hovořili jsme spolu o hospodářské a politické situaci Itálie, o sportu a italské televizi, kterou sleduje téměř každý den. Nepoznal jsem laskavějšího a příjemnějšího člověka než je Marino, který mi svou otevřeností a dobrosrdečným chováním utkvěl v paměti nadobro. Jako poslední věc, kterou jsme rozebírali je vydání parkovací karty úřadem ve Slaném. Jelikož je Marinovou jedinou možností kontaktu s městem automobil, potřebuje k bezplatnému parkování ve Slaném, pokud jde nakoupit, na poštu či do lékárny právě tuto kartu. Při žádosti o bezplatnou parkovací kartu byla Marinovi přidělena karta na autobus, což nevyužije. Dne 26. 1. 2015 proběhlo odvolání a výsledek čeká na vyzvednutí na poště. Věřím, že rozum zvítězí nad úřednickým šimlem a parkovací karta bude českému - italskému partyzánovi, účastníkovi bojů ve druhé světové válce, udělena. Přeji pevné zdraví Marinovi a celé jeho rodině. Vlasti zdar!

Text: T. Ševčík

Náměty a příspěvky do zpravodaje lze zasílat e-mailem ovcsbs.kladno@gmail.com

ZÁKLADNÍ ORGANIZACE ČSBS Kladno a Slaný

Adresa
Nám. 17. listopadu 2840
272 01 Kladno
Telefon: 720237044
E-mail: ovcsbs.kladno@gmail.com
Zpravodaj pro vás připravil
předseda ZO ČSBS Kladno,
Petr Hroník

Blahopřejeme našim jubilantům:

BŘEZEN

ZO Kladno
S. Anna ČERNOHORSKÁ (62)
Br. Štefan GAJDOŠ (80)
S. Zdeňka GAJDOŠOVÁ (81)
S. Klára KALIBOVÁ (34)
S. Jaroslava KMEŤOVÁ (69)
Br. Ján KOTVAS (47)
Br. Martin PODAŘIL (37)
Br. Jiří VLČEK (65)

ZO Slaný
S. Libuše KARLÍKOVÁ (80)

DUBEN

ZO Kladno
S. Daniela FIALOVÁ (71)
Br. Jaroslav HAVLÍČEK (80)
Br. Marek KRYL (39)
S. Jitka LITEROVÁ (53)
S. Helena MALČÁNKOVÁ (74)
S. Ela PAVLOVÁ (91)
Br. Jaroslav PÍSAŘÍK (92)
S. Nad'a STEJSKALOVÁ (90)

ZO Slaný
S. Jaroslava SKOLILOVÁ (89)

**ZMĚNA
ÚŘEDNÍCH
HODIN
PONDĚLÍ
15:30—17:30**

Český svaz bojovníků za svobodu z.s. je dobrovolný, nestranný a nezávislý spolek, který sdružuje účastníky národního boje za osvobození ve druhé světové válce jakož i jejich rodinné příslušníky a pozůstalé po nich počínaje 15. rokem jejich věku. Individuálními členy ČSBS se mohou stát i ostatní občané, bez rozdílu jejich politické příslušnosti a náboženského vyznání, kteří souhlasí s posláním ČSBS a jeho stanovami. Individuální členové ČSBS ve věku mezi 15-ti až 18-ti roky, mají na jednáních orgánů ČSBS hlas poradní. Jako kolektivní členové se členy ČSBS mohou také stát, demokratické organizace (občanská sdružení, spolky, atp.), působící v České republice nebo v zahraničí, jejichž činnost naplňuje ideu Svazu a to na základě Smlouvy o kolektivním členství uzavřené mezi ÚV ČSBS a vedením předemětného občanského sdružení (spolku, atp.).

Naše webové prezentace

ZPRAVODAJ <http://www.issuu.com/ovcsbs.kladno>
BLOG <http://ovcsbskladno.blogspot.com/>
FACEBOOK <https://www.facebook.com/ovcsbs.kladno>
WEBOVÉ STRÁNKY <https://sites.google.com/site/csbskladno/>

KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA OBJEKTU BÝVALÉHO PIVOVARU V Kladně KROČEHLAVECH

Exkurze se uskuteční dne 18. dubna 2015 od 11 hodin. Sraz účastníků je na nádvoří pivovaru – adresa Dlouhá 33, Kladno (zastávka autobusu č. 5 před vstupní branou).

Účastníci prohlídky budou seznámeni s historií budovy, s jejím stavebním uspořádáním, s osudy významných osob, které v pivovaru žily a působily (Otakar Zachar, Mikoláš Aleš, Jaroslav Hruška aj.) a samozřejmě se současností areálu.

Délka exkurze je cca. 1 hodina.

Během exkurze budou návštěvníkům zpřístupněny i prostory púd.

Pro členy ČSBS, armády, policie, ČSOL a jejich rodinné příslušníky vstup zdarma!!

Během exkurze bude možnost zakoupení upomínkových předmětů – pohlednice a knihy.

Areálem bude provádět správce Robin Tesárek.